

Arrest

nr. 171 429 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 26 november 2013 een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 7 mei 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie namelijk dat zij zich zonder meer Belg zou voelen en zich ook zo zou gedragen; van bij haar aankomst in België ernstige inspanningen zou geleverd hebben om zich de Nederlandse en Franse taal eigen te maken en zich volledig te integreren; Franse les gevolgd heeft en daarvoor verschillende deelcertificaten bekwaam (zie deelcertificaten, inschrijvingsattest), ; vloeiend Nederlands en Frans zouden spreken; een appartement huurt waarvan zij de huur stipt betaalt (zie Bail d'Appartement); deelnam aan de cursus maatschappelijke oriëntatie (zie attest van deelname); als vrijwilligster tewerkgesteld is voor Amis Sans Frontières (zie Engagement Moral, La nouvelle gazette des Amis sans Frontière, lettre de recommandation, brief président de l'asbl, fiche signalétique bénévole A.S.F.); werkwilgig is; over een diploma zou beschikken in zoverre dat zij bij het verkrijgen van een verblijfsvergunning dan ook onmiddellijk aan de slag zou kunnen gaan; een Belgische bankrekening opende; in België naar de dokter en de tandarts gaat; stipt haar rekeningen betaalt; hier reeds een groot aantal vriendschappen heeft opgebouwd; zich bijzonder goed thuis zou voelen in België; en getuigenverklaringen voorlegt, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene kwam België binnen op 18 januari 2010 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in, deze asielaanvraag werd afgesloten op 24 februari 2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielpprocedure - namelijk 1 jaar 1 maand 6 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet onder de uitsluitingsgronden, zijnde manifeste en opzettelijke fraude bij haar aanvraag of het vormen van een gevaar voor de nationale veiligheid en openbare orde, valt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene diende op 03 november 2010 een aanvraag voor het bekomen van een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in, deze werd onvankelijk bevonden op 06 januari 2011 en er werden instructies gegeven aan de gemeente om betrokkene in het bezit te stellen van een Attest van Immatriculatie (A.I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Op 06 april 2012 werd de aanvraag echter ongegrond verklaard en werd het A.I. ingetrokken. Op 24 september 2012 werd het beroep tot nietigverklaring dat betrokkene hiertegen indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: dat zij lijdt aan een ernstige depressie waarvan de wortels in Armenië liggen in zoverre dat een terugkeer naar Armenië de fysieke toestand van cliënte dan ook zwaar zou hypothekeren, medisch getuigschrift) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procédures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procédure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Meester Stessens haalt aan dat onderlijnd dient te worden dat betrokkene niet in de mogelijkheid verkeerde om de machtiging aan te vragen via de reguliere weg gelet op haar gegronde vrees voor vervolging. De toestand in Armenië is volgens haar dermate instabiel dat een terugkeer uiterst moeilijk, zoniet onmogelijk zou zijn. Bij een eventuele terugkeer zou de vervolging tegen haar persoon volgens de advocate verder gezet worden. Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt echter dat er geen geloof werd gehecht aan het asielrelaas van [A.G.], de dochter van betrokkene, waarop betrokkene haar asielrelaas volledig baseerde. Bij onderhavige aanvraag 9bis worden geen bewijsstukken voorgelegd die de conclusie dat betrokkene effectief kans op vervolging loopt zouden kunnen verantwoorden. Betrokkene dient op zijn minst een begin van bewijs van wat ze beweert voor te leggen. De vrees die betrokkene heeft vervolgd te worden, dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkene vreest vervolgd te worden, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De raadvrouw stelt dat enkele familieleden van betrokkene in België verblijven terwijl er in Armenië geen dichte familieleden meer woonachtig zouden zijn. Zij zou geen band meer hebben met Armenië terwijl haar band met België bijzonder groot zou zijn. In Armenië zou zij niet over een sociaal netwerk beschikken waarop zij zich zou kunnen beroepen. Het al dan niet onderhouden van banden met het land van herkomst valt binnen de eigen invloedssfeer. Betrokkene verblijft momenteel ongeveer 4 jaar 3 maanden in België terwijl zij bijna 48 jaar in Armenië leefde. Het lijkt weinig aannemelijk dat de banden die zij met België opbouwde belangrijker zijn dan de banden die zij in haar moederland had. Betrokkene heeft deze aanvraag 9bis samen met haar dochter, die zich ook illegaal op het grondgebied bevindt, ingediend (zie aparté beslissing voor [A.G.]). Betrokkene toont op geen enkele manier aan dat zij intussen legaal in België verblijvende familieleden heeft, op 01 februari 2010 stelde ze tijdens haar asielgehoor geen familie te hebben in België of elders in Europa. Noch wordt aangetoond dat zij met die familieleden, als die er effectief zijn en legaal in België verblijven, een dergelijke band heeft dat een terugkeer een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens zou kunnen inhouden. Het staat betrokkene ook vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

1.3. Eveneens op 7 mei 2014 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Binnen o dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel dat haar betekend werd op 26.10.2012.

2. Over de ontvankelijkheid

Het verzoekschrift ontbeert een middel voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Het eerste middel is duidelijk gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Het tweede middel is gericht tegen "een besluit", "huidige beslissing", "deze beslissing". Gelet op het feit dat verzoekster in dit middel benadrukt dat ze geen enkele band meer heeft met Armenië en uitweidt over de band met België, gaat de Raad ervan uit dat dit middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing waarin uitgebreid wordt ingegaan op de band met Armenië.

Het beroep is derhalve om voormelde reden onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Er dient dan ook geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, opgeworpen in de nota om een andere reden.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, "schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen" en "schending van het motiveringsbeginsel".

Verzoekster betoogt als volgt:

"Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoeker op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omwille van volgende redenen (stuk 1): (...)

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoekster dan ook onontvankelijk verklaart nu verzoekster geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit haar land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoekster onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoekster "onvoorzienbaar" is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoekster zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor zij moeilijk kan gerepatriëerd worden;

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging töt verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden", als vanuit de vraag töt machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658,13.01.00;

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing verder nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke toestand in Armenië en de situatie van verzoekster;

Dat niet alleen de toestand in het land van herkomst van verzoekster instabiel is, doch verzoekster thans meer dan 4,5 jaar in België verblijft en verzoekster ailes in het werk heeft gesteld teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving, inzoverre dat de banden met Armenië onbestaande zijn geworden;

Dat er verder geen dichte familieleden van verzoekster meer in Armenië verblijven;

Dat het volledige sociale en familiale leven van verzoekster zich inderdaad situeert in België;

Dat er bij terugkeer naar haar land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoekster op te vangen;

Dat het programma inzake vrijwillige terugkeer hiertoe evenmin garanties kan bieden;

Dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst dan ook nergens terecht kan, evenmin voor een korte periode;

Dat het voor verzoekster in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is terug te keren naar haar land van herkomst;

Dat verzoekster bovendien töt op heden nog steeds gezocht wordt in Armenië, tengevolge waarvan verzoekster lijdt aan een posttraumatische stressstoornis en slapeloze nachten ondervindt;

Dat het voor verzoekster in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is terug te keren naar haar land van herkomst nu zij in voortdurende angst zou 'wachten' op haar doodvonnis;

Dat verzoekster dan ook in voortdurende angst en onder voortdurende stress ondergedoken zouden dienen te leven;

Dat verzoekster bij een terugkeer naar hun land dan ook het slachtoffer zal worden van gewelddaden en haar fysieke integriteit ernstig in gevaar zal worden gebracht;

Dat het om die reden voor verzoekster dan ook onmogelijk is om een aanvraag in te dienen op de Belgische Ambassade in Armenië, hetgeen eveneens als buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard;

Dat verzoekster zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoekster immers meer dan 4,5 jaar in België verblijft en alhier haar leven heeft opgebouwd en arbeidsovereenkomst en huurovereenkomst heeft afgesloten;

Dat verweerder er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoekster onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoekster immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om haar integratie in België te bevorderen: dat één en ander succesvol is verlopen, wordt het best aangetoond door het gegeven dat verzoekster tewerkstelling kan bekomen en zelfs reeds vrijwilligerswerk heeft verricht;

Dat verzoekster van zodra zij een verblijfsvergunning heeft bekomen, dan ook onmiddellijk aan de slag kan;

Daarnaast lijdt verzoekster aan een ernstige depressie, waarvan de wortels in Armenië liggen, inzoverre dat terugkeer naar Armenië de fysieke toestand van verzoekster dan ook zwaar zou hypothekeren;

Dat redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dat zij beroep kan doen op het vrijwillige terugkeerbeleid en desgevallend re-integratiepremie kan bekomen, dan ook geen steek houdt;

Dat verzoekster er uiteraard van op de hoogte is dat zij in een dergelijk programma kan instappen, doch dit doet er geen afbreuk aan dat verzoekster in se niet eens in staat is om te reizen en op termijn niet in staat zal zijn de financiën van haar behandeling te kunnen dragen;

Dat terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst dan ook wel degelijk een risico zal inhouden voor haar leven of fysieke integriteit; Dat behandeling en opvolging in de praktijk inderdaad niet beschikbaar is, hoewel de medische problematiek van verzoekster, zoals gesteld door de ambtenaargeneesheer adequate behandeling vereist;

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden;”.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

3.5. Met haar theoretisch betoog over de buitengewone omstandigheden toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid.

3.6. De verwerende partij heeft in het kader van een beslissing waarbij een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geen enkele andere verplichting dan te motiveren inzake de door verzoekster naar voren geschoven omstandigheden die naar haar oordeel buitengewone omstandigheden vormen in het licht van voormeld wetsartikel. Dit is in casu het geval. Verzoekster is van oordeel dat het handelt om stereotiepe

formuleringen maar zelfs indien de verwerende partij aan de hand van stereotiepe formuleringen de elementen van verzoekster niet weerhoudt, dan kan dit op zich de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. De verwerende partij heeft voorts niet de verplichting *“een passende belangenafweging te maken”* zoals verzoekster ten onrechte voorhoudt in haar verzoekschrift. Voorts kan zij bezwaarlijk voorhouden dat *“er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen”* of dat er geen rekening werd gehouden met haar situatie, gezien het feit dat de verwerende partij motiveert aangaande de door haar aangehaalde omstandigheden en de elementen die haar situatie kenmerken. Het is niet omdat ze niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden dat de verwerende partij ze niet in aanmerking heeft genomen.

3.7. Verzoekster kan gelet op wat kan worden gelezen in de eerste bestreden beslissing niet dienstig voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met de toestand in Armenië. Immers kan duidelijk in de eerste bestreden beslissing gelezen worden, *“Meester Stessens haalt aan dat onderlijnd dient te worden dat betrokkene niet in de mogelijkheid verkeerde om de machtiging aan te vragen via de reguliere weg gelet op haar gegronde vrees voor vervolging. De toestand in Armenië is volgens haar dermate instabiel dat een terugkeer uiterst moeilijk, zoniet onmogelijk zou zijn. Bij een eventuele terugkeer zou de vervolging tegen haar persoon volgens de advocate verder gezet worden. Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt echter dat er geen geloof werd gehecht aan het asielrelaas van [A.G.], de dochter van betrokkene, waarop betrokkene haar asielrelaas volledig baseerde. Bij onderhavige aanvraag 9bis worden geen bewijsstukken voorgelegd die de conclusie dat betrokkene effectief kans op vervolging loopt zouden kunnen verantwoorden. Betrokkene dient op zijn minst een begin van bewijs van wat ze beweert voor te leggen. De vrees die betrokkene heeft vervolgd te worden, dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkene vreest vervolgd te worden, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”*

3.8. Verzoekster geeft vervolgens een uitgebreide uiteenzetting over haar situatie, ontkent wat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld, poneert dat ze tot op heden nog wordt gezocht in Armenië en dat ze aldaar het slachtoffer zal worden van gewelddaden, is van oordeel dat haar integratie succesvol is verlopen, stelt zich vragen bij de handelwijze van de verwerende partij en besluit dat het voor haar onmogelijk is om een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische ambassade, doch met haar bloot betoog, een herhaling van de elementen die haar zaak kenmerken, een loutere negatie van wat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing stelt en met haar eigen kijk op haar zaak toont verzoekster niet aan dat de door de verwerende partij gedane beoordeling van de door haar naar voren gebrachte buitengewone omstandigheden kennelijk onredelijk is.

3.9. Verzoekster benadrukt dat ze lijdt aan een ernstige depressie waarvan de wortels in Armenië liggen, stelt dat behandeling en opvolging hiervan niet beschikbaar zijn in haar land van herkomst en trekt hieruit gevolgen voor wat betreft de in de eerste bestreden beslissing aangehaalde mogelijkheid om een beroep te doen op de IOM teneinde een duurzame terugkeer en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken, maar hiermee brengt ze niets in tegen de eerste bestreden beslissing waar deze stelt, *“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: dat zij lijdt aan een ernstige depressie waarvan de wortels in Armenië liggen in zoverre dat een terugkeer naar Armenië de fysieke toestand van cliënte dan ook zwaar zou hypothekeren, medisch getuigschrift) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procédures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfs-machtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).”* Bovendien kan nog worden gewezen op het feit dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen op 6 april 2012 ongegrond werd verklaard. De verwerende partij steunde daarbij op een advies van de ambtenaar-geneesheer dat luidt als volgt: *“Dans son avis médical remis le 04.04.2012, (joint en annexe de la présente décision sous pli fermé). Le médecin de l'OE indique que les soins nécessaires sont disponibles au pays d'origine, que l'état de santé de la requérante ne l'empêche pas de voyager. Le médecin de l'OE conclut alors dans son avis que d'un point de vue médical, il n'y a pas de contre-indication au pays d'origine, l'Arménie. en « Les soins étant dès lors disponibles et accessibles en Arménie, les arguments avancés par l'intéressée ne sont pas de nature à justifier la délivrance d'un titre*

de séjour de plus de trois mois sur la base de l'article 9ter." Bij arrest nr. 88 010 van 24 september 2012 werd het beroep dat verzoekster indiende tegen de voormelde beslissing verworpen. Verzoekster kan gelet op het voormelde bezwaarlijk voorhouden dat ze niet kan reizen, en dat behandeling en opvolging van haar medische problematiek niet beschikbaar zijn in Armenië.

3.10. Verzoekster is ervan overtuigd dat de eerste bestreden beslissing niet deugt maar dergelijke overtuiging volstaat niet om deze beslissing aan het wankelen te brengen.

3.11. Verzoekster sluit haar betoog af met de mededeling *"Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden."* Aangezien geen *"substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving"* werd aangehaald noch in het middel noch in het betoog en voorts enkele de eerste bestreden beslissing wordt gevisieerd, die als inleiding op het eerste middel integraal wordt weergegeven, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.12. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

*"Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tót de met het besluit te dienen doelen;
Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekster uit deze beslissing ondervindt;*

Dat verzoekster geen enkele band meer heeft met Armenië, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreekt en waar zij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, een huurovereenkomst en arbeidsovereenkomst heeft afgesloten, enorm is;"

3.13. Met haar algemeen betoog inzake het evenredigheidsbeginsel en haar eigen kijk op haar zaak waarvan ze de elementen herhaalt, toont verzoekster geen schending aan van dit beginsel.

Het tweede middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3.14. De Raad wijst er ten overvloede nog op dat de verwerende partij verzoekster op 7 mei 201 een inreisverbod oplegde, dat op 16 mei 2014 ter kennis werd gebracht. Dit inreisverbod wordt niet bestreden met het thans voorliggende of met een ander beroep, zodat deze beslissing definitief is. Hierdoor blijkt geen belang meer bij huidig beroep. Immers kan de verwerende partij verzoekster niet machtigen tot een verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zolang ze onderhevig is aan een inreisverbod en kan ze in geval van een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 12°, van de Vreemdelingenwet niet anders dan opnieuw bevel te geven om het grondgebied te verlaten zolang dit inreisverbod van kracht is .

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA